

مرز استفاده از فناوری در کتابخوانی کجاست؟

با ظهور فناوریهای جدید، بحثهایی برسر رویکردهای مختلفی که نسبت به مطالعه وجود دارد، در محافل مختلف شکل گرفته، این که کودکان باید ابتدا صداشناسی...

با ظهور فناوریهای جدید، بحثهایی برسر رویکردهای مختلفی که نسبت به مطالعه وجود دارد، در محافل مختلف شکل گرفته، این که کودکان باید ابتدا صداشناسی و هجاهای کلمات را بیاموزند یا کل زبان را، این که برای لذت بخوانند یا برای یادگیری، این که از کتابهای دیجیتال استفاده کند یا از کتابهای کاغذی از جمله همین بحثها هستند که پرسشهایی را برسر بهترین راهکار مطالعه و استفاده در عصر معاصر دیجیتال رقم زده است.

به گزارش خبرگزاری مهر، در سایه یک فناوری جدید به نام "اسپریتز" به عنوان یک شیوه تند خوانی برای چشمی که به این روش عادت ندارد، این روش نیز در مقایسه با مطالعه آرام متون بحثهای جدیدی را رقم زده است. خالقان برنامه اسپریتز مدعی شده اند که کاربران می توانند با استفاده از این روش هر دقیقه یک هزار کلمه بخوانند و هدف آنها این است که 15 درصد از متون دنیا را تا سال 2016 در قالب اسپریتز ارائه کنند.

این فناوری موجب واکنش آن عده از افرادی شده که به کتابهای چاپ شده احترام می گذارند و حتی به این نوع کتابها عشق می ورزند. این افراد که بی تردید تنها شکل چاپی کتاب را می پسندند، استدلال می کنند که باید قدری سرعت فناوری خود را در این عرصه کاهش دهیم. آنها هشدار داده اند که عصر دیجیتال ما را به افرادی تبدیل کرده که مطالعات سطحی و کم عمیقی داریم و اغلب بدون این که چیزی عایدمان شود از متنی به متن دیگری می رویم و با همین روش مدعی هستیم که کتابهای بسیاری خوانده ایم.

در این میان یک مناقشه آشکار شکل گرفته است. از یک سو، بسیاری از مردم می خواهند سرعت مطالعات خود را افزایش دهند. این نیاز به خصوص در شرایط امروز که در مقایسه با سایر زمانها در تاریخ بشر میزان محتوای فراگرفتنی بسیار قابل توجه شده، بیشتر مورد توجه قرار گرفته است.

از سوی دیگر، در عصر دیجیتال با کودکانی رو به رو شده ایم که عمق مطلب را نمی خوانند و مقصر اصلی در رابطه با آنها همان دستگاه های دیجیتالی است که در دستانشان دارند، این فناوری آنها را از انتخاب کتابهای خوب و مناسب برای مطالعه دور کرده است.

با همه این اوصاف باید پرسید که آیا بین همه این روشها می توان حد وسطی را هم در نظر گرفت؟ خواندن و نوشتن همواره در کنار هم آمده است. اگر فردی که کتابی را مطالعه می کند و به جای درگیر کردن خودش در متن کتاب به شکلی گذرا از آن عبور کند، نوع دریافت آنها از پیام متنی که مطالعه کرده اند با پیام اصلی یکسان نخواهد بود و در نهایت درک وی از کتاب در متنی که ممکن است درباره آن بنویسد به خوبی به چشم می رسد.

برنامه ای چون اسپریتز به طور قطع می تواند به نیازهای زمان مبنی بر تند خوانی در عصری که با متون مختلف اشباع شده پاسخ دهد. از سوی دیگر می توان این روند را در سایه تکثیر مقالات و محتوای سایتهای خبری به کار گرفت. فناوریهای جدید ابتکاراتی هستند که می توانند پاسخی به نیاز درحال رشد ما به منظور خواندن با عمق کم و سرعت زیاد جامه عمل بپوشانند.

درمیان همین بحثها باید تعمق درباره مطلبی که می خوانیم نیز مورد بحث قرار دهیم. همه افراد علاقمند به مطالعه چه جوان باشند و چه سالمند، باید قدری برای تحمل و تفکر همراه نویسنده متن وقت داشته باشند. مطالعه به شیوه سنتی و آرام برای بسیاری مترادف با عمیق خواندن و خواندن با هدف یادگیری است. برای این عده هم پیشرفتهای دنیای فناوری راهکارهایی را به منظور بهبود مطالعه عمیق فراهم کرده است.

درحال حاضر سیستمهای تفسیر متن با بحثهای تعاملی داخلی می تواند به مطالعه افراد و دانشجویان به طور خاص، کمک کند تا آنچه را که می خوانند، بهتر درک کنند. این سیستمها مطالعه فرد را کند کرده و از آنها سوالهایی می پرسد تا موجب شود که آنها عمل کرده و یادداشت برداری کنند. همچنین برای جوانترها و یا نوجوانان اپلیکیشنهای بخوان و یادگیر ساخته شده که واژگان را توضیح می دهد و به آنها در مطالعه جامع و فراگیر کمک می کند.

با تمام این اوصاف باید پرسید، کدام روش را می توان به عنوان روش امن مطالعه یک فرد معاصر پیشنهاد کرد؟ در آموزش مطالعه موثر به کودکانمان در عصر دیجیتال کدام رویکرد را بپذیریم؟

بی تردید مطالعه یک نامه الکترونیک با کتاب درسی شیمی یا یک داستان بلند متفاوت از ما از قالبهای مختلف برای محتوای مختلف استفاده می کنیم و قالبها و محتوای مختلف برای اهداف مختلف به کار می رود. این اهداف مختلف با سرمایه

گذاریه‌های شخصی متفاوت و در نتیجه تکنیک‌های مطالعه متفاوتی همراه هستند.
در حال حاضر هم بین محتوا و قالب متن در مدارس و خارج از آن نوعی عدم ارتباط نامطلوب وجود دارد و نباید این شکاف با یک دوگانگی جعلی دیگر افزایش یابد.